

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 27. Episcopus Uxamensis in Occitania.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Innocentii Epistola vigesima secunda Sæcul. XIII.
Martii anno millesimo ducentesimo octa- A.C. 1206.
vo data.

§. XXVII.

*Episcopus Uxamensis, in Occi-
tania.*

Diego * *de Azebec*, Episcopus Uxamen- * Didacus
sis in Castilia, vir tam generis no-
bilitate & doctrina, quam virtutibus,
maxime autem zelo animarum clarissi- *Jordan.*
mus, in Capitulum suum Cathedrale *princip. fr.*
Regulam S. Augustini, & Canonicorum *prædic.*
Regularium institutum invehere moli- *M. S. 7. 8.*
tus, quod optabat, feliciter obtinuit, *Ec.*
Canonicorum quibusdam frustra relu- *Vit. S. Do-*
ctantibus. Cum deinde Alphonsus IX. *min. per*
Rex Castiliæ, filio suo Ferdinando Co- *Theod. 6. 3. 5.*
mitis Marchiæ filiam in conjugium da-
ri cuperet, & ad gerendum hoc nego-
tium Episcopum Uxamensem delegisset,
is mandata strenue executus, effecit, ut
nuptiæ in præstitutam diem ratæ fixæ-
que haberentur. Sed ecce, pluribus i-
tineris sociis ad pompam auctus, & ex
Hispania in Franciam secundo profectus,
ut sponsam ad sponsum deduceret, eam
mortuam esse comperit. Tunc vero
Præsuli satis fuit, Alphonsum Regem
per cursorem tristis fati certiores fa-
cere, & ipse relicta, quæ in Hispaniam
duce-

Sæcul. XIII. ducebat via, Romam cum Clericis suis
A.C. 1206. se comitantibus petiit.

Hæc anno millesimo ducentesimo sexto acta.

Petr. hist.
Albig. c. 3.

Ubi in conspectum Innocentii Papæ pervenit Diego, & licentiam Episcopatum dimittendi, instantissimis precibus postulavit, quod tanto oneri ferendo impar esset. Quin etiam Pontifici aperuit, quod animo constituerat, cupere se Cumanos, populum barbarum, prope ostia Danubii degentem, ad fidem convertere. Papa, rejectis his precibus, ne quidem Episcopale officium retinentem ad Cumanos proficisci permisit, sed ad Ecclesiam suam remeare jussit. Præsul in reditu ad Abbatiam Cisterciensem divertit, ubi Disciplinæ monasticæ, in illo loco adhuc dum vigentis, amore captus vestem monasticam induit, & aliquot monachos, qui ipsum consuetudines illius Ordinis edocerent, inde evocavit, in Hispaniam reversurus.

Villehard.
n. 185. &
not. p. 336.

Sup. n. II. Cum Montepessulanum pervenisset, Arnaldum Abbatem Cisterciensem, duosque ejusdem Ordinis Monachos ibi habuit, Petrum Castri novi & Rudolphum, Summi Pontificis Legatos, qui, animum despondentes, Legationis munus abjicere cogitabant, cum se opera sua inter Hæreticos nihil proficere cer-

ne.

Sæcul. XIII.
A. C. 1206.Hæretici
Montispe-
sulani.

nerent. Nam fidem veram prædicanti-
bus illi vitæ licentiam in viris Ecclesiasti-
cis objiciebant, fatiusque futurum, aje-
bant, si prædicare desinerent, nisi mores
prius mutarent. Supervenientem Epi-
scopum Uxamensem Legati honorifice
excipiunt, consuluntque, quid sibi agen-
dum censeret, non ignari, Præsulem esse,
pietate, zelo, prudentia insignem. Qui
postquam quæsvisset, quibus moribus
Hæretici illi viverent, & intelligeret, eos
externa modestiæ & sanctitatis specie,
quæ ipsorum sermonibus auctoritatem
conciliaret, simplicium animos decipe-
re, contra vero cerneret, Prædicatores
Catholicos multis sarcinis onerari, pre-
tiosis splendere vestibus, multis famulis
circumdari, non paucos alere equos, &
sumtu extra modum prodire, *neutiquam
arbitror fieri posse*, ait, *Fratres mei, ut
homines istos solis verbis ad fidem perdu-
catis. Hi frugalitate & austeritate,
quam ostentant, sanctitatis opinionem si-
bi pariunt; quare parum fructus refere-
tis, si exemplum contrarium præbeatis.
Falsæ virtuti vera pietas objicienda, si-
ne equis, sine pecunia ambulandum, si A-
postolos imitari animus est.*

Legati hanc vitæ rationem amplecti
non audebant, ne a Catholicis quoque
incusarentur, quod rerum novandarum
studio

Sæcul. XIII.
A.C. 1206.

studio laborarent; responderunt vero, si quis vir, cujus magna esset auctoritas, initium faceret, se lubenter secuturos. Se ipsum Episcopus ad dandum hoc exemplum obtulit; moxque equis, sarcinis, famulis omnibus Uxamam remisit, socio unico, nempe *Domingo* seu *Dominico*, Canonico Regulari & Cathedralis ipsius Ecclesiæ Subpriore, apud se retento, Legatis significat, statuisse se in hac Regione commorari, ad negotium propagandæ fidei suscipiendum, & illi Episcopum Legationis sacræ Principem agnoscunt. Arnaldus Abbas Cistercium petiit, Capitulo Generali propediem celebrando interfuturus, & inde aliquot Abbates Ordinis sui, in Vinea Domini excolenda adiutores, adducturus. Interea Episcopus Uxamensis duoque monachi Petrus & Rudolphus Montepessulano digressi, in Oppidum Carmanium se contulerunt, in quo degebant quidam Hæreticorum Dux, Balduinus, & Guilielmus Canonicus Nivernensis, unde ante quinquennium ejectus, ut securius lateret, mutato nomine Theodoricum se dicebat. Cum Legati Apostolici seu Prædicatores Catholici cum Hæreticis octiduo disputassent, usque adeo civibus Carmanii invidiosos effecerunt, ut eos ex urbe sua expulissent, nisi loci Dynasta, iisdem erroribus corruptus, suo ami-

Sup. Lib.
LXXV.
F. 34.

amicos carissimos præsidio tutatus esset. Sæcul. XIII.
A. C. 1206.
 Carmano discedentes Prædicatores populus obsequii causa ad unam ferme leucam comitatus est. Ipsi Bliterras petierunt, ubi quindecim diebus prædicantes, populo Catholico in fide confirmato, Hæreticos pudore afficiebant. Tunc Diego Episcopus Uxamensis.
 vero Episcopus Uxamensis & Rudolphus monachus, cum scirent, Hæreticos ingens odium in Petrum Castri novi concepisse, & timerent, ne vel insidiis vel manifesta opprimeretur, suaserunt; ad tempus a mutuo consortio separarentur. Ergo duo Monachi, relicto Episcopo, Bliterris Carcassonam se conferunt, ubi decem dies prædicando & Hæreticis colloquendo absumpti sunt. Mensis Junius agebatur, & Hæretici ruri metebant, in Festo S. Joannis; quippe eum non modo non venerabantur, sed virum detestatione dignum fuisse affirmabant. Eorum aliquis spicarum manipulum, quem tenebat, sanguine rubentem conspiciens, putavit, se incautum ferro manum suam perstrinxisse; sed eam sanam videns & intactam, socios inclamat, qui simul omnes spicas suas cruentatas obstupuerunt. Petrus Monachus Vallium * Cernaji, qui Al. Vaux-Serai.
 bigensium Historiam scripsit, dicit; senai.
 hoc factum accepisse ex ore Abbatis
Hist. Eccles. Tom. XIX. H sui

Sæcul. XIII. sui, qui in illis locis tunc versatus spi-
 A.C. 1206. cas illas ipse vidisset (*).

Cum

(*) De quodam Albigenſium genere Na-
 talis Alexander Tom. XV. Cap. III. §. I. ex
 Petro Monacho Vallium Cernaji Hiſt. Albigen-
 ſium Cap. 2. iſta excerpt: *Ut autem plurima
 de infidelitatibus eorum omittamus, in quatuor
 præcipue conſiſtebat error eorum, in portan-
 dis ſcilicet ſandalis more Apoſtolorum, & in
 eo quod dicebant, nulla ratione jurandum, vel
 occidendum. In hoc inſuper, quod aſſerebant,
 quemlibet eorum in neceſſitate, dummodo ha-
 beret Sandalia, abſque Ordinibus ab Epifcopo
 acceptis poſſe conficere Corpus Chriſti. Erudi-
 tus & prudens Lector iudicet, quantum inter-
 ſit inter Sandalia horum Albigenſium & Voca-
 tionem Miniſtrorum Proteſtantium. Si quis
 Proteſtans dicat: non in hoc articulo errabant
 Albigenſes iſti, ſed in aliis. Dico ego, hos
 Albigenſes etiam in hoc articulo de Vocatione
 & Ordinatione Miniſtrorum & Epifcoporum
 contra ſenſum, Doctrinam & conſuetudinem
 totius viſibilis Eccleſiæ ſua ætate docuiſſe &
 egiſſe. Unde etiam ex hoc capite Hæretici
 fuerunt, quos deinde Proteſtantes peſſime ſe-
 cuti ſunt. Et tandem, in uno errantes fidem
 in aliis non merentur. In Paragrapho ſecundo
 de ineptiis Albigenſium Natalis Alexander hæc
 narrat: *Quod Chriſtus ille, qui natus eſt in
 Bethleem terreſtri & viſibili, & in Jeruſa-
 lem crucifixus, malus fuit; & quod Maria
 Magda-**

Cum quadam die omnes Hæretico-
rum Duces in oppidum Montem regium
Diœcesis Carcassonensis cum Prædica-
toribus Catholicis collaturi convenis-
sent, Petrus Castri novi, ut interesset,
rediit. Arbitri, qui de victoria deinde
judicarent, ex illis delecti, quos Hære-
tici *Credentes* dicebant. Quindecim
diebus tenuit Disputatio, atque literis
mandata arbitris communicata est, ut
sententiam ferrent. At illi, cum co-
gnoscerent, Hæreticos evidenter esse er-
roris convictos, de hac causa pronun-
ciare recusarunt; quin etiam ne argu-
menta vulgarentur, ea, ut scripta ac-
ceperant, Hæreticis tradiderunt. So-
luto illo colloquio, Prædicatoribus ad-
huc in Oppido morantibus, ibique ac
in vicinis pagis veram fidem populos
docentibus (panem vero ostiatim mendi-
cabant) Arnaldus Abbas Cisterciensis ad
eos ex Francia rediit, Abbates duode-
cim Ordinis sui scientiæ & virtutis lau-
de eximios, multosque Monachos, so-
cios prædicationis adducens. Omnes
Episcopi Uxamensis exemplum sequeban-
tur, humili habitu & pedibus incede-
bant,

H 2

*Magdalena fuit ejus concubina, & ipsa fuit
mulier in adulterio deprehensa, de qua legitur
in Evangelio. Præterea omnes Veteris Te-
stamenti Patres damnatos affirmabant. &c.*

Sæcul. XIII.
A. C. 1206.*Guil. de
Pod. Laur.*

c. 9.

c. 5.

Sæcul. XIII.
A. C. 1206.

bant, ac semper in vicos, secundum imperium Abbatis Cisterciensis sibi ad prædicandum & colloquendum destinatos, divertebant.

6. 6.

Inter hæc Episcopus Uxamensis, res domesticas compositurus, & Prædicatores in provincia Narbonensi suis sumptibus sustentaturus, ad suos invisere statuit. Iter faciens Apamias divertit, quocum Fulco Episcopus Tolofanus, Navarrus Episcopus Consuranus & complures Abbates ad eum convenissent, ac in publico colloquio Waldenses argumentorum pondere vicissent, major populi pars, & inprimis pauperes, se Catholicos professi sunt. Disputationis Arbitr electus fuerat vir quidam, qui in illa urbe potentissimus habebatur, Waldensibus favens. Is in manibus Episcopi Uxamensis hæresim ejuravit, se ipsum & bona sua Catholicis in obsequium obtulit, ac exinde Hæreticos virili vigore oppugnavit. Ceterum Colloquio Apamienfi interfuit Raimundus Rogerius Comes Foixiæ, Catholicorum crudelissimus Infectator, cujus uxor ac soror Waldensium Sectæ adhærebant, alteri vero sorori Manichæorum deliria placebant. Colloquio finito, quod in Palatio Comitum habitum, una die Waldenses, & altera Prædicatores Catholicos mensæ adhibuit. Episcopus autem Uxamensis
iter

iter suum profecutus est, animo in pro-
vinciam Narbonensem redeundi ad præ-
dicandam veram fidem; sed ecce, pau-
cis diebus exactis, ex quo ad sua remea-
verat, in beata senectute obdormivit.
Rudolphus Monachus haud diu ante in
Abbatia Francorum vallibus non procul
ab oppido S. Ægydii Ordinis Cistercien-
sis naturæ debitum solverat. Unde
postea Guido Abbas Vallium Cernaji
Diocesis Parisiensis sacræ Missionis Ca-
put evasit, qui nobilibus licet clarus
natalibus, scientia tamen & virtutis a-
more illustrior, postmodum super can-
delabrum Ecclesiæ Cathedralis Carcas-
sonæ positus est.

§. XXVIII.

S. Dominici exordia.

Dominicus quoque, quem Episcopus
Uxamensis unicum laborum suorum
in hac sacra Missione socium delegerat,
ejusdem Congregationis Princeps atque
novi Ordinis Fratrum Prædicatorum
Auctor extitit. Is anno millesimo cen-
tesimo septuagesimo Calarogæ, Oppi-
do Castiliæ in Diocesi Uxamensi posito,
nobilibus & piis parentibus in lucem e-
ditus est. Pater Gusmanus vocabatur,
Mater vero Joanna *D'aca*, quæ, cum
uterum gereret, visa sibi est per quie-
tem continere in alvo catulum, ore præ-
feren-

Sæcul. XIII.
A. C. 1206.

*vit. per
fratr.
Theod. ap.
Sur. 5. Aug.*

*Jordan.
princip. fr.
Præ. M. S.
c. 2. 9.*

L. LXXVI.

H 3

feren-